

Onsdag d. 20/12: Nissernes vagtparade

Julen nærmede sig med hastige skridt, og skolernes juleferie var officielt begyndt. Ikke at det store ændrede sig for Julie – hun havde ikke været i skole siden de blev angrebet af natnisserne første gang. Men det var travle dage i juletræsplantagen, og hun havde siddet hele formiddagen og taget imod penge og solgt pyntegran og gløgg. Hendes far og storebror havde løbet frem og tilbage siden klokken meget tidligt om morgenen, og der blev ved med at komme biler ind på gårdspladsen i en lind strøm.

Alligevel havde hun fået lov til at mødes med sine venner, når de havde spist frokost. Jes var stadig ved at overbevise sig selv om, at natnisserne var forsvundet på magisk vis, så han virkede helt rolig ved at sende hende afsted.

Julie havde ikke fortalt ham, at de havde fundet natnissernes skjulested i den gamle lade aftenen før. Men hun havde sendt besked til Mie, Alex og Henrik, og de var blevet enige om at mødes ovre hos Klaus.

Hun havde spurgt Christian, om han ville med, men han havde ikke virket særlig interesseret. Om morgenen havde han sagt til deres far, at han havde fri fra sit nye job ved gasledningen i dag. Men Julie vidste godt, at han havde ringet til GasEnergi og meldt sig syg. Hun forstod

ham egentlig godt. Hun havde heller ikke lyst til at komme i nærheden af laden igen.

Julie parkerede cyklen uden for havelågen ind til Søndre Frevsinge Lokalkarkiv. Hun var den første, der var kommet. Hun skuttede sig i kulden og gik hen og bankede på døren. Et par opstemte bjæf fortalte hende, at Frank i hvert fald var hjemme. Øjeblikket efter åbnede Klaus døren. Han missede med øjnene i det blege solskin.

"Nå," sagde han. "Er du nu her igen?"

Hans tone var ikke uvenlig, det lød mere som om han påpegede det åbenlyse.

"Vi har fundet dem," sagde Julie. "Vi ved, hvor de er."

Det tændtes et glimt i Klaus' øjne, og han trådte til side, så hun kunne gå ind. I samme øjeblik kom de tre andre susende.

"Undskyld vi kommer så sent," sagde Alex. "Vi skulle lige hente Henrik. Han tør ikke cykle alene længere."

Henrik så ned i jorden. Hans hænder var knyttede, så knoerne blev hvide. Mie lagde en hånd på hans skulder.

"Det er okay, Henrik," trøstede hun ham. "Vi forstår det godt, ikke?"

Klaus prustede ud gennem skægget.

"Hvad er det, I venter på?" brummede han. "Kom nu ind, inden alt varmen slipper ud."

Julie, Alex, Henrik, Mie og Klaus sad bænket omkring langbordet i den hemmelige kælder under lokalarkivet. Skelettet af natnissen, som lå i montren midt i bordet, glødede hvidt i den dunkle belysning. Julie så op på de våben, der hang på væggen og forestillede sig, hvordan bønderne havde kæmpet mod uhyrerne for flere hundrede år siden. Det måtte have været et kæmpemæssigt slag. Hun kunne ikke forstå,

hvordan der kun kunne være én person, der stadig vidste noget om det i dag. *Måske er det for barskt og uhyggeligt til, at man har lyst til at huske det*, tænkte hun. Og så tænkte hun på sin far. Om en måned havde han sikkert bildt sig selv ind, at det med natnisserne bare var noget, han havde drømt. Måske var det ikke så underligt, at ingen kunne huske kampen her 300 år senere.

"Godt," sagde Klaus. "Nu, hvor vi ved, hvor natnisserne sover, kan vi gå til næste del af vores plan: Vi skal have brændt dem ned."

Han holdt en kunstpause, mens de fire børn udvekslede blikke.

"At sætte ild til noget midt om vinteren er sværere, end man skulle tro," fortsatte han. "Meget er vådt og koldt. Og når vi først sætter gang i bålet, så skal det gerne gå stærkt. Natnisserne må på ingen måde kunne slippe ud."

"Laden er fyldt med kasser med fyrværkeri," fortalte Julie. "Kan vi ikke bare sætte ild til dem?"

Klaus lænede sig tilbage.

"Fyrværkeri?" udbrød han.

"Det er da perfekt," grinede Alex.

"Mja," sagde Klaus. "Vi skal være forsigtige. En brand i et fyrværkerilager kan gå grueligt galt. Det er sket før."

"Men ... vi vil jo gerne have det til at gå grueligt galt," sagde Mie. "Er det ikke hele pointen?"

"I er vel ikke interesserede i at slette hele Søndre Frevsinge fra landkortet, er I?" brummede Klaus.

"Nåh nej," sagde Mie slukøret.

"Men I har ret, det er en glimrende mulighed. Vi skal bare flytte noget af fyrværkeriet væk derfra. Og helst på et tidspunkt, hvor GasEnergi ikke arbejder derude. Hvis vi bliver opdaget, smider de os ud. Og så er alt håb ude."

"Men de arbejder jo derude hele tiden," sukkede Julie. "De tager først hjem, lige inden det bliver mørkt. Og jeg vil *ikke* derud, når det er mørkt."

Alle nikkede. Klaus trak i sit lange skæg.

"Hmm. Ja. Vi må nok vente til på lørdag," sagde han.

De så på hinanden. Var de virkelig ved at planlægge at sprænge laden i luften? Og så endda dagen før juleaften?

"Der er ... lang tid til på lørdag," sagde Henrik med lille stemme.

Det gik op for Julie, at Henrik slet ikke havde sagt noget i al den tid, de havde været hos Klaus. Henrik gned nervøst sine hænder.

"Henrik har ret," sagde Mie tøvende. "Hvad hvis vores julelys og gran og musik og ... Hvad hvis det ikke er nok?"

Julie rejste sig med et sæt.

"Vi kan lave våben," udbrød hun. "Christian fyldte vores løvblæser med kanel, og jeg ramte en natnisse med den..."

"En smart opfindelse," mumlede Klaus tankefuldt. "Men det bliver nok svært at overbevise alle i byen om, at de skal gå rundt med en løvblæser fyldt med kanel, tror du ikke?"

Han rejste sig og gik over til bogreolen. Hans knudrede fingre løb hen over de læderindbundne bøger.

"Henrik, er det ikke?" sagde han uden at vende sig om.

Henrik så forvirret på ham.

"Ja..." sagde han.

"Jeg kan forstå, at du blev overfaldet på landevejen mellem Søndre Frevsinge og Gyrsvilde Stationsby. Er det korrekt?"

Henrik sank noget.

"Ja," peb han.

"Og alligevel sidder du her," konstaterede Klaus.

Der blev stille rundt om bordet. Klaus vendte sig om.

"Det er da en smule underligt, synes du ikke?" fortsatte han. "Ingen lys, ingen gran, ingen løvblæser fyldt med kanel. Alligevel klarede du dig stort set uskadt."

Han pegede på Henrik.

"Der er noget her, vi overser. Og Henrik ved, hvad det er."

Henrik lænede sig tilbage med et gisp.

"Det passer ikke," protesterede han. "Jeg ved ikke noget."

Klaus lænede sig ind over bordet.

"Hvad så du derude?" tordnede han. "Hvorfor stoppede natnisserne? Svar mig!"

"Jeg har ikke lyst til at tænke på det," hulkede han.

Mie lagde armen om ham og stirrede vredt på Klaus. Klaus rettede sig op og gik rundt om bordet med taktfaste skridt. Han lænede sig op ad glasmontren med julemandskostumet i.

"Jeg har læst og læst i de gamle skrifter," brummede han. "Men der står intet om betydningen af kostumet her. Jeg ved, at det spillede en helt afgørende rolle under kampen mod natnisserne, men ... hvorfor? Hvorfor var det en fordel at iklæde sig ... denne vederstyggelighed?"

Han vendte sig mod dem.

"Jeg bliver mere og mere overbevist om, at ikke engang de allerførste medlemmer af Nox Dryadalis vidste, hvordan det fungerede. Og så i forgårs gik jeg en tur meget tidligt om morgenen. Og jeg så dig cykle i skole."

Han pegede på Henrik.

"Og du havde en nissehue på."

Julie satte sig brat op, da mindet om natnissen i laden vendte tilbage til hende.

"Deres hoveder," gispede hun. "De ... gløder sådan. Rødt."

Klaus skyndte sig over til bordet.

"Hvordan rødt?" sagde han hurtigt. "Hvad mener du?"

"Jeg er ikke sikker," fortsatte Julie. "Jeg tror, det er ... sådan nogle blodårer. Heroppe, på spidsen."

Hun pegede på skelettet i bordet og skævede til Henrik. Hans øjne var store, og han nikkede. Han havde også set det.

Klaus stormede rundt om bordet og hev den bog frem, som Julie havde lånt tidligere. Han bladrede voldsomt frem og tilbage, til han fandt tegningen af natnissen. Julie så ned på siden. Ved siden af natnissens lange isse havde nogen skrevet ordet 'Signal?'.

"Selvfølgelig," mumlede Klaus åndeløst. "Det er dét, de bruger deres bagehoved til. De kommunikerer med hinanden. Sender signaler. Den røde farve ... Den er deres sprog."

Han kluklo af begejstring.

"Det er svaret. Selvfølgelig. Det er nissehuens oprindelse. En lang, rød isse må sende et signal til natnisserne, som enten forvirrer dem eller afviser dem. Ligegyldigt hvad, så er det lige, hvad vi har brug for! Nissehuer!"

Alex sprang op.

"Vi må fortælle det til alle i byen," jublede han.

"Vent lige," sagde Mie. "Kommer vi ikke til at se skøre ud, hvis vi går rundt og siger til alle, at de skal tage nissehuer på?"

"Det er da bare en del af konkurrencen," grinede Alex.

"Nåh ja," gispede Julie. "Det havde jeg glemt. Dommerne har ringet til min far i går. De kommer i morgen og vurderer vores by!"

"Det er perfekt," udbrød Alex. "Hvad kan være mere julet end en by, hvor alle har nissehuer på?"

De nikkede alle sammen. Selv Henrik havde et lille, håbefuldt smil på læben.

"Så lad os komme afsted," sagde Julie. "Alle skal have nissehuer på, især når de går udenfor."

Klaus nikkede.

"Pas på jer selv," sagde han i en højtidelig tone. "Vi mødes her igen lørdag morgen, når det er blevet lyst. Så går det for alvor løs."